

Direktørers Honorar sat til 2,400 Kr., men samtidig gør man opmærksom paa, at den Tantieme, de tidligere have oppebaaret, vil ved de Forandringer, der indtræde efter Vedtagelsen af nærværende Lovforslag sammen med den foreslaaede Nedsættelse af Tantieme-Andelen i det hele taget, om hvilken jeg straks skal sige et Par Ord, antagelig synke fra 1,200 Kr. til 700 Kr. Det vil altsaa ved dette Forslag kun blive en Fremgang for de to Direktører svarende til 500 Kr. for hver.

Saaledes blev Loven altsaa den Gang vedtagen. Nu er det, at man i Virkeligheden efter mit Skøn først kommer med et Forslag om en reel Lønningsforbedring for Anstaltens Embedsmænd og i Forbindelse dermed et Forslag om Pensionsret for et Antal Bestillingsmænd: Skrivere, Bude og diverse andre ved Anstalten ansatte, i alt et Par og tyve forskellige Personer, der hidtil ikke have været inddragne under Anstaltens Pensionspligt. Lønningsforbedringerne angaa alle Klasser af hidtilværende Embedsmænd, saavel Direktører som Kontorchefer, Fuldmægtige og Assistenten. Det er en Forhøjelse af Anstaltens Udgifter svarende til 38,000 Kr. for Aaret 1909; senere vil det nok blive noget mere paa Grund af de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser om Alderstillæg. Lovforslaget omfatter mellem 70 og 80 Embedsmænd, der tilsammen skulle oppebære en Løn af 186,000 Kr., hvoraf de 170,000 Kr. skulle give Ret til Pension, medens Resten gaar til de af mig nævnte Honorarer til Direktører, Ekspeditionssekretærer o. s. v. og ikke give Ret til Pension.

Naar Talen er om Motiverne til Forhøjelsen, er der først at nævne, at man i øvrigt, uden nogen videre Motivering, foreslaar, at Tantiemen, der i Aaret 1900 blev ansat til $\frac{1}{10}$ af Overskuddet, nu reduceres til $\frac{1}{11}$. Dernæst anfører man, at Prisen paa Livsfornødenheder er stegen, og at Livet i det hele er blevet dyrere, end det var den Gang, Lønningerne sidst fastsattes. I øvrigt henviser man til de Lønningsforbedringer, der indførtes i Fjor for et meget stort Antal af de under Staten direkte sorterende Embeds- og Bestillingsmænd, og endelig gør man gældende, at de Lønninger, der gælde i Institutioner som Banker og store private Forsikringselskaber, med hvilke Statsanstalten nærmest maa sammenlignes, formentlig ere højere end dem, som Statsanstaltens Embedsmænd for Tiden oppebære, og formentlig ogsaa ville være højere end de

Lønninger, der foreslaas i nærværende Forslag.

Da dette Lovforslag i Modsætning til, hvad der var Tilfældet med det tidligere Lovforslag, er fremlagt først til Behandling i dette Ting — det var Lønningsudvalget og et andet Udvalg i Folketinget, der tidligere havde Statsanstaltens Forhold under Behandling — og da det maa betegnes som et vigtigt og omfattende Forslag, er jeg vistnok i Overensstemmelse med Fler-tallet af dette Tings Medlemmer, naar jeg mener, at vi bør underkaste det en nærmere Undersøgelse i et særligt Udvalg, og jeg agter senere at stille Forslag i saa Henseende. Stemningen hos den Gruppe, jeg har den Ære at tale for, er i det hele velvillig overfor Forslaget, men det er jo ikke usandsynligt, at der kunde fremkomme Ønsker om Forslag om Forandringer paa et og andet Punkt, ligesom man kunde ønske Oplysninger om visse Punkter, som i alt Fald ikke staa mig aldeles klare i Øjeblikket. Ogsaa dette opfordrer jo til at underkaste Forslaget en nærmere og, som jeg tillod mig at bemærke, velvillig Undersøgelse i et dertil nedsat Udvalg.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til det høje Tings videre velvillige Behandling.

Madsen-Mygdal: Da jeg for 13—14 Aar siden blev valgt til Statsrevisor, var Livsforsikringsanstaltens Lønningsforhold noget af det, jeg først kom til at beskæftige mig med. Anledningen dertil var det — for Resten af den foregaaende ærede Taler berørte — Misforhold mellem Tantiemen og Lønningen, der var kommet til Stede efter Anstaltens 25 Aars Virksomhed. Da Anstalten blev oprettet i 1871 i Henhold til Lov af 18. Juni 1870, blev Lønningerne fastsatte paa den følgende Finanslov for Aaret 1871—72. Dernæst blev der fastsat en Tantieme, som man mente skulde strække til til en Forhøjelse af Lønningerne med gennemsnitlig 25 pCt., et Aar maaske noget mere, et andet maaske noget mindre. Denne Tantieme toges af det Overskud, der blev tilbage, naar man trak Driftsudgifterne fra Indtægten. Saaledes gik der nogle Aar. Men i 1879—80 kom man ind paa kun at fradrage de 4 Udgiftsposter, der staa nævnt i Lovforslagets § 6, i Anstaltens Indtægt, og af Forskellen skulde saa kun 20 pCt. fordeles som Tantieme. Der skete en ny Forandring paa Finansloven for 1883—84, idet der blev ansat en Del flere Funktionærer; og dette havde til